

HALMAI TAMÁS

Élet a Kétholdas Ég alatt

„Valamikor a paradicsom állt itt.”

Pilinszky János: Apokrif

„A sebek emlékek.”

China Miéville: Armada

A fej nélküli kobold véres tetemére nem sokkal azután talált rá Edith Trenk hírkoordinátor, hogy a Kormányzó, tekintettel a peremnépek lázongásaira, háborús készültséget hirdetett. A Fajközi Csillagflotta-parancsnokság a rendkívüli helyzetre hivatkozva kényelmetlen intézkedéseket fogantatosított (ezek mind a szabadságunkat rabolták meg, és az univerzum jövőjét aprították miszlikbe), így nem csoda, hogy a bűneset alig kapott nagyobb nyilvánosságot egy-egy ügyesen szervezett főzőversenyénél.

Akkor már negyven galaxisévad óta nem volt munkám. Megfáradt zsoldosból vedtettem át egykedvű magányyomozóvá; mi tagadás, nem is törtem magam megbízásért. Épp eleget öltem ahhoz a kristálygyarmatokon és a vaskori ütközetben, hogy a Testület, ha pusztán adminisztratív automatizmussal is, de gondoskodjék az életben maradásomról. Legalább most.

A driád érkezése is először inkább bosszantott; pedig a hivatlan látogató, ezt el kellett ismernem, azonnal irodám éke lett.

Nem először láttam tündért, de nála szebbet még soha. Mióta – az istenek vagy a metatechnológia kegyelméből vagy ármányából – föltáruultak a Világkapuk, a paralel és analóg és alternatív valóságok közötti átjárás mindennapos csodává szelídült. A sellők, szirének, nimfák, elfek, elementálok, angyalok és driádok, azaz a legkülönfélébb tündéri rendek éppoly fesztelenül közlekedtek városainkban, mint a leviatánok vagy az unikornisok, ahogy mi, földhírnökök sem keltettünk feltűnést a másvilágok tengerkertészei, holdfényüggynökei, vihartolmácsai között.

A driád, miután helyet kínáltam, Erstinként mutatkozott be, és a védelmemet kérte.

– Ha testőrt kíván felfogadni, jobban teszi, ha...

– Nem. Nem testőrt akarok, hanem magát. Nick Portmant személyesen. A katonát, aki életeket vett el. És a detektívet, aki sebeket emlékezik a jóvátehetetlenre.

Meggyőzőtt. Bólintottam, hogy rátérhetünk a történet részleteire.

Kiderült, hogy a kivégzett kobold Erstin világából való. Sőt, egyenesen abból a félig-meddig dinasztikus szövetségből, amelyben Erstin csa-

ládja driádemlékezet óta bérelt tagsággal rendelkezik. A kis lényt Svatnak hívták; s váratlanul veszett nyoma, miután többen a szövetségből titokzatos fenyegető leveleket kaptak. A küldemények anonim feladója tudományos dokumentumokat, diplomáciai aktákat és pénzt, nagyon sok pénzt követelt. Cserébe mindössze annyit ígért, hogy nem fog vér folyni. Úgy látszik, hamar megelégette a profit nélküli várakozást.

Svattal Erstin jóformán testvérei egyikét veszítette el; minden szavából éreztem a kérésselhetetlen igazságvágyat, a holtakkal szembeni tartozás haragos becsületét. Hosszan beszélgettünk, pontosabban ő beszélt, én csak hallgattam és beleszerettem.

Valamit kiolvashatott a szememből, mert mielőtt elkészült volna, tűnődve rám mosolygott, azután bezárta az irodám ajtaját, és közelebb lépett.

Különös élmény tündérrel szeretkezni. Mindenkinek csak ajánlani tudom.

A nyomozás nem tartott soká. Az ügy olyannyira összetettnek bizonyult, a szálak annyi irányban szertefutottak és oly sok kéz markolta őket görcsösen, hogy csak idő kérdése volt, melyik kéz ernyed el, hányadik szál gubancolódik össze, mikor fogy ki valakiből a türelem vagy másvalakiből a bátorság. A munkámat segítette az is, hogy a Kormányzó és a peremnépek hordagenerálisa egyezsége jutott; a Csillagköztársaság viszonylagos harmóniája helyreállt, s már senkinek nem állt érdekében a bizonytalan jövőtől rettegve a biztos bukást kockáztatni. A bűn sosem kifizetődő, békeidőben pedig nemcsak a Végső Törvény cikkelyei, de a csillagpolgárok zöme is elítél minden becsutelt ügyeskedést, gonoszított, rútságot. Könnyen jutottam információhoz, gyorsan kitisztult a kép.

A kobold gyilkosát rövid hajsza után kaptam el egy féregalagútban; kistszűlű zsillip-csempész volt, s minthogy a nagyobb ügy, amelynek szolgálatában tettét elkövette, a parapolitikai számításokat keresztülhúzó békekötés nyomán semmivé lett, a háttérben megbúvó hatalmasok is eltűntek. Adattorzítók és génkód-seftelők kerültek rendőrkézre, enervált gengsztereket és korrump hivatalnokokat vett őrizetbe a Szolgálat. Úgy tetszett, a világok határán áthúzódó maffiakapcsolatokat mind sikerült felszámolni. Néhány kapzsi főnix, kéjvágyó android és rászedett mutáns még szökésben volt ugyan, de mindenki tudta (nyilván ők is), mit várjon a történet végétől.

Erstint csak a kobold ügye érdekelt. Engem pedig csak Erstin.

Csendes örömmel ünnepeltük meg a sikert. Ő még mindig gyászolt, szívében egy Chopin-ballada mély és előkelő bánatával. (Chopin nevét először és utoljára a replikátorzónában hallottam; egy halálán lévő félszeráf suttopta a fülemben.)

Ugyanazt éreztük, s ugyanolyan megingathatatlanul: az Univerzális Intelligencia visszavette jogait, s újra az időparamétereket felfüggesztve örökösödik a világok épsége felett. Az Örök Szeretet fantomhullámaira akaratlanul is ráhangolódik, aki szerelmes.

A bor (az egyetlen ital, amely az Első Civilizáció hagyatékából fennmaradt) finom volt; az újonnan vett közös ház a Kétholdas Ég alatt otthonos az első perctől; Erstin meg... A saját világában nemes és megbecsült driád volt, az én világomban driád, akibe beleszerettek. Nem tudom, melyikkel járt jobban.

Szárnyával a mellkasomon aludtam el.

A vífon sípolására csak én ébredtem fel. Óvatosan visszahajtottam a törékeny szépségre a takarót, és a másik szobában megnyitottam a kép-hang csatornát. Egy középkorú nő szenvedéstől barázdált, ám gondosan sminkelt arca töltötte be a monitort.

– Mr. Portman? A segítségére van szükségem. – A szeme megrebbent, de a hangja határozott maradt. – Megerőszkolt egy sárkány.